U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **H. N. T.**, zast. Mgr. J. O., opatrovníkem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2009, č. j. OAM-206/LE-BE03-BE03-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2009, č. j. 47 Az 46/2009 - 28,

takto:

I. Řízení se zastavuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 16. 11. 2009, č. j. 47 Az 46/2009 – 28, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2009, č. j. OAM-206/LE-BE03-BE03-2009. Tímto rozhodnutím byla jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jako adresu pobytu stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uvedla Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná, Hraniční 1303, Břeclav – Poštorná. Krajský soud následně při odstraňování vad kasační stížnosti z evidence žalovaného zjistil, že stěžovatelka opustila toto zařízení a její místo pobytu není známo.

Krajský soud proto za účelem zjištění místa stěžovatelčina pobytu na území České republiky učinil dotaz na shora uvedené Zařízení pro zajištění cizinců, žalovaného, Organizaci pro pomoc uprchlíkům a Službu cizinecké Policie, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor. Přípisem naposledy uvedeného dožádaného orgánu bylo krajskému soudu sděleno, že by se stěžovatelka měla nacházet v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová pod jménem P. T. Q. Krajský soud se proto s dotazem stran pobytu stěžovatelky i pod touto identitou dotázal Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kterým mu bylo sděleno, že stěžovatelka byla pod jménem P. T. Q. na základě readmisní dohody vyhoštěna z území České republiky. O tom učinil krajský soud úřední záznam na č. l. 43 spisu krajského soudu. S ohledem na skutečnost, že krajský soud zjistil a dostatečně ověřil, že pobyt stěžovatelky na území České republiky není znám, ustanovil jí usnesením ze dne 24. 2. 2011, č. j. 47 Az 46/2009 - 44, opatrovníkem pro toto řízení Mgr. J. O.

Soudní spis byl poté postoupen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu, soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud následně opakovaně v evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu, kterou vede žalovaný, ověřil, že pobyt stěžovatelky není znám.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že se stěžovatelka nezdržuje v místě, které v kasační stížnosti označila jako místo svého pobytu, a současné místo pobytu se krajskému ani zdejšímu soudu nepodařilo shora uvedeným způsobem zjistit. Nadto soudy disponují informací, že se stěžovatelka na území České republiky již ani nenachází, neboť u ní bylo pod identitou P. T. Q. realizováno správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud má s ohledem na shora uvedené za to, že byly vyčerpány všechny standardní prostředky, kterými by bylo možné zjistit místo pobytu stěžovatelky, a považuje proto za prokázané, že pobyt stěžovatelky není znám.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon*. Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.* Dikce uvedeného ustanovení „soud řízení zastaví“ neposkytuje možnost volby procesního postupu v případě nastoupení některé z předpokládaných okolností. Soud má v takové situaci povinnost řízení zastavit (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 – 67, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45, *„smyslem citovaného ustanovení zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit. Nezdržuje-li se takový*

účastník řízení v místě hlášeného pobytu v České republice, v důsledku nemožnosti dosáhnout jeho přítomnosti u soudu (např. za účelem objasnění pravdivosti tvrzení účastníka, vyjasnění rozporů mezi výpovědí účastníka před správním orgánem a novým tvrzením v kasační stížnosti, objasnění a rozvedení stížních bodů, apod.) vznikají v řízení u soudu značné průtahy, právě v důsledku neoznámení místa pobytu, případně jeho změny.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že zdejšímu soudu nezbylo, než řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., zastavit.

Nejvyšší správní soud přitom postupoval v souladu s platnou judikaturou, dle níž v případě, kdy u stěžovatele, který je žadatelem o mezinárodní ochranu, nelze zjistit místo pobytu, soud řízení o kasační stížnosti zastaví bez ohledu na to, zda kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti a zda jsou splněny všechny podmínky řízení, včetně povinného zastoupení advokátem, či nikoliv (srov. usnesení ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007 - 66).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu